

til et bevinget Ord, som er kommen til at sætte Stjel for Manges Tanker. Jeg tror, at Mogle ere blevne revne med af dette Ord, men at Andre ere blevne vækkede ved dette Ord, saa de ere vaagne fra det Mareridt, som har plaget dem. Hvad jeg derimod ikke forstaar, er, at man kan være saa vred paa os, naar vi drage Konsekventerne deraf, at man kan være saa forfærdelig vred, naar det skal være sagt, jeg veed ikke af hvem, at de Herrer nægtede vore Sømmers Beværelser. Jeg forstaar det til Nød, naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds kommer med et saadant Udbrud, thi Anklagen er jo fremsat før den Tid, han erklærede, at alt det Materiel, der kunde bruges i en Konflikt mellem Stormagterne, det vilde være til Fare og Skade for Landet. Efter den Tid tror jeg ikke, at han kunde være mere vred over, at vi troede, at han ikke vilde bevilge os Beværelser. Men jeg forstaar slet ikke, at de Herrer, der sige, hvad kan det nytte, kunne blive vrede over, at vi, indtil vi have faaet Bevis for det Modsatte, gaa ud fra, at de ville handle i Overensstemmelse med deres Udtalelser. Jeg forstaar ikke, hvad man skal med de store Beholdninger af Beværelser, naar man siger, hvad kan det nytte, vi vil altsaa ikke kunne bruge dem. — Vi faae saa tidt revet os i Næsen, at vi ere Militarister, og at Militaristernes uhyre Graadighed bliver større og større. Det er underligt, at det kommer frem paa en Tid, hvor der mellem de militære Sagkyndige mere og mere har banet sig en Anstuelse Vej, som man maa sige er Resignation. Hvad er i Virkeligheden dette Naab paa Kjøbenhavns Befæstning som det første Fornødne i Landet, end at vi ville resignere? Vi ville saa inderlig gjerne forsvare hele Landet, men erkjende, at et alvorligt Forsvar ikke kan komme ud over Sjælland og i anden Linie Befæstningen om Kjøbenhavn. Derfor finde vi os i at nøies med et saadant tarveligt lille Forsvar. Det synes jeg da ikke, man kan kalde for Militarisme. Vi have jo havt Kjøbenhavn befæstet fra Søfiden, og af Repræsentationen er der blevet bevilget mange Midler til forbedring af Forterne og til Udviikling af Flaaden. Og for sig er en Søbefæstning og en Flaade mere militaristisk end en saadan Fæstning mod Landfiden, som det her

dreier sig om. Kanonerne pege dog tilbøls ud over internationale Farvande, og Skibene kunne tilbøls bruges i fremmede Havne, hvorimod en Fæstning mod Landfiden bliver liggende ganske rolig hjemme og kun er at betragte som et Statist, som vi sætte op for os, for at Fjenden ikke skal faae alt for let ved at trænge ind til os. Hvorledes vi kunne beskyldes for at være Militarister, fordi vi holde paa Kjøbenhavns Befæstning, det er og bliver mig en Gaade. Jeg indrømmer naturligvis, at det ærede Medlem fra Kjøge er mindre militaristisk, det er klart. Naar man ikke vil have anden Hær, end maaste en Smule Gendarmere — det forstod jeg var hans Tanke — saa maa jeg indrømme, at han er mindre militaristisk. Jeg indrømmer naturligvis ligeledes, at de Medlemmer, der ikke en Gang ville have Gendarmere, gaa endnu videre i deres Kamp mod Militarismen, og at de Medborgere, der muligvis heller ikke ville have Polit, atter gaa endnu videre end hine, men paa den anden Side ligger der jo adskillige Anstuelser høiere oppe end den, vi forsøgte. Der er f. Ex. det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (S. Rjør), der gjentagne Gange har ytret sin Indignation over, at vi ikke ville forsvare hele Landet, og det er dog en Betragtning, der er mere militaristisk end den, som vi holde paa, og end den, som Oppositionen holdt i 1875.

Det er gjentagende blevet antydet at det økonomiske Spørgsmaal ikke synderlig kom de militære Sagkyndige ved. Det kan jeg heller ikke indrømme, de militære Sagkyndige her i Landet ere ikke Sabelraslere, som staa uden Forbindelse med Folket, de Militære her tillands ere stillede i meget nær Berøring med Befolkningen; for saavidt de ikke ere Kapitalister eller Grundteiere, maa de i alt Fald, naar de ere Familiefædre, ved andet Arbejde søge at staffe sig Tilstrækkeligt til Livets Ophold, thi den Vinning, de faae, er ikke tilstrækkelig. Man kunde maaste endogaa sige, at de Militære her i Landet ere mindre en militaristisk Kaste, end det af militære Hensyn kunde anses for ønskeligt, og selv de Militære, som udelukkende kunne hellige sig til Soldatervirksomheden, fordi deres økonomiske Forhold ere heldige, føle ogsaa Tidens Tryk. Ere de Kapitalister, faae de færre Renter af deres Penge, og ere de